

විශ්වජිත් සන්දේශ් සූරියබණ්ඩාර

සන්නස වෙනුවෙන්ම ලියන ආදරණීය ම නවකතාව

15

සේනා රෝහලේ සුපුරුදු පඩි පෙළ හතිමින් උන්නා ය. වෙනදා නොදැකූ නුතරු ගතියක් ඇද ඇයට දැනෙමින් තිබුණි. දන්නා අදහෂන ඇය සිනාසුණාත් ඇය පියමනිමින් සිටියේ කල්පනාවෙන් බර වූ සිතින් ය. පිළිගැනීමේ කවුන්ටරයේ සිටි සරෝජා ඇය දැක සිනාසුණා ය.

"සේනා කාලෙකට පස්සේ" සරෝජා ලෙන්ගතුව කීවා ය. පසුගිය කාලයේ සිදුවූණකිසිවක් ඇය නොදන්නේ යයි සේනාට සිතූණි. ඇ සිනාවකින් පමණක් පිළිතුරු දී විදුලි සෝපානය වෙත ගියා ය. සිරිවර්ධන මහතා කියා තිබූ ලෙසටම ඇ කෙළින්ම ගියේ පරිපාලන අංශය වෙතටය.

"වාඩිවෙන්න දරුවා" සිරිවර්ධන මහතා තමා කරමින් සිටි වැඩය නවතා තම මෙසය ඉදිරියේ සිටගත් සේනා දෙස ගිය මසවා බලා කීවේ ය.

"කමක් නෑ සර්" සේනා කීවා ය.

"කලින් වැඩ කළ වොඩ් එකටම ගිහින් වැඩ පටන්ගන්න පුළුවන්.. කා එක්කවත්මොනවත් කතා කරන්න යන්න එපා" සිරිවර්ධන මහතා කීවේ ලාච්චුවෙන් ලිපි කවරයක් අතට ගන්නා අතර ය. "... මෙතන රූපියල් දහදහසක සැලර් ඇඩ්වාන්ස් එකක් තියෙනවා.. මයාගෙ පඩිය මේ මාසෙ ඉඳලා රූපියල් දෙදහසකින් වැඩ කරන්න කියලා අලුත් වර්කිං සිරෙන්ටර් ඕඩර් කරලා තියෙනවා"

"මගේ පඩි වැඩ කරලා..?" සිරිවර්ධන මහතාගේ කතාව සේනාගේ සිතේ ඇති කළේ විමසියකි. වැඩ තනනම් කළාට පසුව වැටුප් වර්ධකයක්ද සමගින් නැවත රස්සාව දෙන්නට තරම් කරුණාවක් පාලකයන්ට පහළ වීම ඇයට තේරුම් ගත නොහැකිය. ඇය පුද්ගලයන් බලා සිටියේ ඒ නිසා ය.

සිරිවර්ධන මහතා සිනාසුණේය.

"ඒ අයට හිතෙන්න ඇති මයාගෙ සේවය නවතනු එක හොඳ නැති වැඩක් කියලා.." සේනා කී දේ දැනගන්නාක් මෙන් ඔහු කීවේ ය. "ගන්න මේක.. මේ සල්ලි වලින් දැනට අවශ්‍ය දෙයක් ගන්න.. කැමති නම්

දැන්ම වැඩ පටන් ගන්න.. එතෙම නැත්නම් ගෙට ඉඳලා එන්න..."

සේනා පරිපාලන අංශයෙන් පිටවී සාන්තුසේ- "විකා නිල කාර්යයට ආවේ සිහිනයෙන් පා- වෙන්නක් මෙන්ය. මේ සිදුවන කිසිවක් තේරුම් ගත නොහැකි ය. ඉතාම අකරුණා- වන්න ලෙස තමා සේවයෙන් ඉවත් කළ රේ- ිහලේ බලධාරීන්ට මේ හිටි නැටියේ පහළ වූ කරුණාව ඇයට තේරුම් ගත නොහැකි ය. ඉඳ හිටවත් මේ වගේ හොඳ දේ වෙන එක සතුටකි.

"පුතා ගියාට පස්සේ අපට දැනුණා පාඩුව මෙතෙකැයි කියන්න බෑ" මේවුන් සුනන්දා කීවේ සේනාගේ ගිය අතගාමින් ය. "... මං කීප වතාවක්ම ලොක්කන්ට එක කිරිවා.. මං දැනගෙන හිරිසා එසාල කවද හරි මයාට එන්න කියන බව"

මේවුන් සුනන්දා ගේ කරුණාවෙන් බව සේනාගේ සිතේ සහනයක් ඇති කරයි. ඇ දුවසේ හා හා පුරා කියා සේනා යැවීමේ තුන්වෙනි තට්ටුවේ විසිපස්වෙනි කාර්යයට ය. මේ කාර්යය ඇයට හොඳට නුරු පුරුදු කාර්යයකි. ඒ කාර්යයේ සිටි තරුණ රෝගියා ගේ දෛවෝපහත හමුවීමත් ඒ නිසා සිදුවූ සියළුම අලකලාවන් ඇයට කෙසේ නම් අමතක වන්නද?

සේනා කාර්යයේ දොර ඇරිසේ ඒ සියල්ල සිහිපත් කරමින් ය. ඇද.. මෙයය.. මෙයය මත වූ මල් බඳුණා.. ඒ සියල්ල එදා වාගේම වෙන- සක් නැතිව තිබූ තැන්වලට ය. එදායින් පසුව කිසිවකු මේ කාර්යයට නොආවා සේ ය. එකම වෙනස මල් බඳුණේ අලුත් මල් පොකුරක් දමා තිබීම පමණකි. ඉන් මල්පෙති කීපයක් මෙයය මත වැටී ඇත . සේනා ඉන් මෘදුව ඒ මල් පෙත්තක් අතට ගන්නා ය. මල් පොකුරේ රඳවා තිබූ කාඩ්පත සේනා ගේ අත අසුදුමව වැටුණේ ඒ වෙලාවේ ය. ඇ එය අතට ගන්නා ය.

"වෙල්කම් බැක් සේනා.. අකලංක" එහි ලියා තිබූ ඒ එකම වැඩිය දෙස සේනා පුද්ගලයන් බලා සිටියා ය. ඇගේ දුරකතනය නාද වූයේත් හරියටම ඒ වෙලාවේදී ය. ඒ අංකය ඇයට නුපුරුදු ය. එහිසාම ඇ එයට සවන් දුන්නේ කෙතෙක්

කමක් නැ.. අමතක වෙන එක් පුද්ගලයක් නැ.. මං කවදාවත් ඔයාට වෙලිකෝන් එකෙන් කතා කරල නැහැනෙ.. ඉතින් මං මකක් කරලා දෙන්නම්..

සේනාගේත් අකලංකගේත් කතාව

දෙගිඩියාවකිනි.

"සේනා.." ඒ පහත් හඬ කොහේදී හෝ අසා හැකි ය. ඇති බවක් ඇයට දැනෙයි.

දැන් ඇයට ඒ කටහඬ කාගේදැයි සිතාගන්නට හැකි ය.

"මයා... මයා..?"

"සේනා.. මතක නෑ නේද..?" ඒ ප්‍රශ්නයට පිළිතුරක් දෙන්නට නොහැකිව ඇ නව දුරටත් "ඔව් සේනා.. මං අකලංක.. මං නියා කරදරේ වැටීවිච ඔයාට මෙවිචර කාලයක් කතා නොකර හිරියට සමාවෙන්න.."

"කමක් නෑ.. අමතක වෙන එක් පුද්ගලයක් නෑ.. මං කවදාවත් ඔයාට වෙලිකෝන් එකෙන් කතා කියන්නට යමක් සිතට නොඑයි. සියුම් කරල නැහැනෙ.. ඉතින් මං මතක් කරලා කෝපයක් වැනි හැගීමක් ඇයට දැනෙයි. මේ දැනුණම්.. මං දුවසක් හොර ලෙඩක් අරගෙන විහිලුවට දුර දිග යන්නට නෙද්දට නොහැකි මය කමරේ මය ඇදේ ඉන්ද්‍රදේ කවුරු හරි ය. සේනා දුරකතනය විසන්ධි කළා ය. දොර ඇරගෙන කාමරේට ඇතුල් වුණා.. මට විසකුරු සර්පයකු විසි කරන්නාක් මෙන් තරහන් ගියා මේ මොන කරදරයක්ද කියලා.. දුරකතනය ඇඳ මතට විසි කර දැමුවා ය. එය හෙමින් ඇස් ඇරලා බලද්දී දෙසියයෙන් මං නැවත නැවතත් නාදවනු ඇ ගල්ගැසී බලා මගේ පීච්ගේ දැක්ක ලස්සනම දේ.. මයා සිටියා ය. දන්නවද..? ලස්සනම ලස්සන නර්ස් නෝනා කෙනෙක්"

මතු සම්බන්ධයි